

10

யதார்த்தப் புதினத்தில் மனோதத்துவம்

ஸ்தாந்தால் (STENDHAL) 1783–1842

ஸ்தாந்தால் எனும் புனைபெயர் கொண்ட ஆிரி பெயில் (Henri Beyle) 1783இல் பிறந்தார். சிறு வயதிலேயே தாயை இழந்த இவருடைய பிள்ளைப்பருவத்திலே புரட்சி நாட்டை உலுக்கியது. இவருக்குத் தம் தந்தைமேல் வெறுப்பு, அத்தைமேல் வெறுப்பு தம் ஆசிரியர்மேல் வெறுப்பு கிறித்துவ மதத்தின்மேல் வெறுப்பு, மன்னர் ஆட்சிமுறையின்மேல் வெறுப்பு, மிகவும் சுதந்திரமான இயல்புடையவர் ஸ்தாந்தால். இவருக்குக் கணித பாடத்தில் சிறப்பான ஆற்றல் இருந்தது. பாரீஸ் சென்று பொறியியல் கல்லூரியில் சேர்ந்து பொறியியல் வல்லுநராக இவர் விரும்பினார். இதற்கெனவே பாரீஸ் வந்த இவர் நுழைவத்தேர்வுக்குச் செல்லவில்லை; நெப்போலியன் படையில் சேர்ந்தார்; நாட்டுத் தூதர்வரை

பல உயர்பதவிகள் வகித்தார்; 1814இல் நெப்போலியன் வீழ்ச்சிக்குப் பின் இத்தாலிநாடு சென்று அங்கு ஏழு ஆண்டுகள் கழித்தார்.

1821இல் பாரீஸ் வந்தார் ஸ்தாந்தால். மொலியேரைப் போல் நாடகம் எழுத வேண்டும் என்பது இவர் அவா. ஆனால் இவர் எழுதிய நாடகங்கள் சிறப்படையவில்லை. பல நாடக நுடிகைகளுடன் இவருக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. ‘ரசீனும் ஷேக்ஸ்பியரும்’ என்று ஒரு திறனாய்வுக் கட்டுரை எழுதினார். இது அக்காலகட்டத்தில் பிரபலமாகிக் கொண்டிருந்த புனைவியல் நாடகக் கொள்கைகளுக்கு வலுவூட்டியது. காதலைப் பற்றி (De l'Amour) என்று ஒரு மனோதத்துவக் கட்டுரையும் எழுதினார் ஸ்தாந்தால். “ஒருவர் மனத்தில் காதல் அரும்பிவிட்டால் காதலிக்கப் படுபவர் ஆயிரக்கணக்கான நற்பண்புகளின் உறைவிடமாகத் தோன்றும்; இது காதலின் இயல்பு” என்பார் ஸ்தாந்தால். இதற்கு இவர் காட்டும் உதாரணம் இது: “உப்புச் சுரங்கத்தில் எறியப்பட்ட ஒரு கிளையைச் சில வாரங்களுக்குப் பிறகு எடுத்துப் பார்த்தால் அது முழுவதும் சிறியவை பெரியவை என ஆயிரக்கணக்கான வைரக்கற்கள் பதித்தது போன்று ஜொலிக்கும்.”

ஸ்தாந்தால் 1830இல் சிவப்பும் கறுப்பும் (Le Rouge et le Noir) என்று ஒரு புதினம் வெளியிட்டார். ஸ்தாந்தாலுடைய மற்றொரு புதினம் (La Chartreuse de Parme) பாரீஸ் நகரத்துத் துறவிகள் ஆசிரமம் என்பது. இது வெளிவந்தது 1839இல். இவ்விர நூல்களுமே வெளிவந்த போது வெற்றி காணவில்லை. “நான் அடுத்த தலைமுறை வாசகர்களுக்காக எழுதியிருக்கிறேன்” என்று கூறினார் ஸ்தாந்தால். இவர் குறிப்பிட்டபடியே இவருடைய நூல்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டில் மிகப்பெரிய வரவேற்பைப் பெற்றன. உடல் நலம் குன்றி ஸ்தாந்தால் மறைந்தது 1842இல்.

சிவப்பும் கறுப்பும்: இப்புதினம் 75 அத்தியாயங்களைக் கொண்டது. சிவப்பு என்பது போர்ப்படை, புரட்சி ஆகியவற்றின் குறியீடு. கறுப்பு என்பது கிறித்துவ மதம், துறவு, சோகம் ஆகியவற்றின் குறியீடு. இப்புதினம் வெளிவந்த காலத்தில், சமுதாயத்தில் முன்னேற வேண்டும்

எனும் துடிப்பும் ஆர்வமும் கொண்ட இளைஞர்கள், ஒன்று படையில் சேர்வார்கள் அல்லது மதப்பாதியாராகப் போவார்கள்.

இப்புதினத்தின் நாயகன் ஸூலியே சொரேல் (Julien Sorel) ஓர் ஆசாரியின் மகன். நல்ல அறிவாற்றல் உள்ள இவன் எப்படியும் வாழ்வில் முன்னேற வேண்டும் எனப் பேசுவாக் கொண்டிருந்தான்.

நகர மேயர் ரெனாலுடைய (Rénal) குழந்தைகளுக்கு டியூஷன் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கும் பணி இவனுக்குக் கிடைக்கிறது. மேயரின் மனைவிக்கு இவனிடம் மையல் ஏற்படுகிறது. மேயர் இவனைப் பணியிலிருந்து விலக்கி ஊரைவிட்டு வெளியேற்றுகிறார். வேறு ஊர் சென்ற இவனுக்கு ஒரு பெரிய பிரபுவின் செயலர் பதவி கிடைக்கிறது. பிரபுவின் மகளுக்கு ஸூலியே சொரேல் மீது காதல் பிறக்கிறது. இவனுடைய நற்பண்புகளைக் கண்ட பிரபுவின் குடும்பத்தினர் திருமணத்தை நிச்சயிக்கின்றனர். இதைக் கேள்விப்பட்டு மிகுந்த பொறாமை கொள்கிறார் மேயரின் மனைவி மாதம் த ரெனால்; பிரபுவிடம் ஸூலியே சொரேலைப் பற்றி அவதூறுகள் சொல்லித் திருமணத்தை நிறுத்தி விடுகிறார். இதைப்பற்றி மிகவும் ஆத்திரங்கொண்ட ஸூலியே சொரேல் நேரில் சென்று, மேயரின் மனைவி தேவாலயத்தில் தொழுது கொண்டிருக்கும்போது துப்பாக்கியால் சுடுகிறான். குறி தவறி விடுகிறது. அவன் கைது செய்யப்படுகிறான். அவனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப் படுகிறது. மதம் த ரெனால் அவனைச் சிறையில் வந்து சந்தித்துத் தன் அந்தரங்கக் காதலையும் அதனால் விளைந்த பொறாமையால் தான் செய்த தவறையும் கூறி வருந்துகிறார். மதம் த ரெனால் தன்னைக் காதலிக்கிறான் எனும் எண்ணமே சிறையில் அவனுக்கு இன்பத் தருகிறது. அவன் தூக்கிலிடப்படுகிறான். சில நாட்களில் மதம் த ரெனாலும் மரணமடைகிறார்.

பாரீஸ் நகரத்தின் துறவிகள் ஆசிரமம்: 28 அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இப்புதினம் 48 நாட்களில் எழுதப்பட்டது. Fabrice வாட்டர்லூ போரில் நெப்போலியன் படையில் ஒரு வீரன். போர் முடிந்த பின் மிலான் நகருக்கு அவன் வருகிறான். அங்கு அவன் அத்தையும் மிகுந்த

செல்வாக்குடைய சிமாட்டியுமான Sansaverina தயவால் அவனுக்கு ஆர்ச்சிபிஷ்ப் பதவி கிட்ட இருக்கிறது. அவன் அத்தைக்கு அவன்மேல் காதலோடு கலந்த பரிவு. விரோதிகள் விரித்த சூழ்ச்சிவலையில் சிக்கிய Fabrice கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையிலடைக்கப்படுகிறான். சிறை அதிகாரியின் மகள் க்ளெலியா (Clelia) அவன்மேல் காதல் கொள்கிறாள். அத்தை Sansaverina அவனைச் சிறையிலிருந்து தப்புவிக்கிறாள். நகரில் ஒரு புரட்சி வெடிக்கிறது. அத்தையின் அரசியல் செல்வாக்கு மீண்டும் ஒங்குகிறது. கதாநாயகனுக்குத் துணைப்பிஷ்ப் பதவி கிடைக்கிறது. Clelia-வை மீண்டும் அவன் சந்திக்கிறான். இப்போது அவன் வேறு ஒருவரின் மனைவி. அவளுடைய மகன் இறந்துபோகிறான். தயர் தாளாமல் Cleliaவும் இறந்துபோகிறாள். Fabrice உலகவாழ்வைத் துறந்து பாரீஸ் நகரத்துத் துறவிகள் மடத்தில் புகுந்துவிடுகிறான்.

இப்புதினத்தில் வரும் waterloo போரின் விரிவான வருணனை மிகவும் பிரபலமானது.

10.1. ஸ்தாந்தாலின் இயல்பு

ஸ்தாந்தால் உணர்ச்சிவசப்படும் தன்மையுடையவர்; முழுசுதந்திரம் விரும்பியான இவர் குடும்பத்திலோ, சமுதாயத்திலோ, அரசியலிலோ எல்வித அடக்கு முறையையும் சகியாதவர்; வொல்தேரைப் போன்று மதகுருமார்களின் தீவிரச் செயல்களைச் சாடினார்; ருஸ்ஸோவைப் போலச் சமுதாயத்தின் பிறப்புவழிவந்த ஏற்றத் தாழ்வுகளை ஏற்க மறுத்தார். இசை, ஓவியம் ஆகியன இவருக்கு மிகவும் பிடித்தவை. தம்மைப் போலவே தம் கதாநாயகர்களையும் படைத்தார் ஸ்தாந்தால்.

10.2. இலக்கியக் கொள்கைகள்

ஸ்தாந்தால் கூறுவார்: “புதினம் என்பது ஒரு கண்ணாடி; நாம் செல்லும் வழியெங்கும் அதை எடுத்துச் செல்கிறோம். சமுதாயத்தின் யதார்த்தமான பிரதிபிம்பத்தை அது காட்டும்; ஒரு சமயம் நீல வானத்தைப் பிரதிபலிக்கும்; அடுத்த தொடியே தெருவோர சாக்கடையையும் குப்பைத்

எனும் துடிப்பும் ஆர்வமும் கொண்ட இளைஞர்கள், ஒன்று படையில் சேர்வார்கள் அல்லது மதப்பாதிரியாராகப் போவார்கள்.

இப்பதினத்தின் நாயகன் ஸூலியே சொரேல் (Julien Sorel) ஓர் ஆசாரியின் மகன். நல்ல அறிவாற்றல் உள்ள இவன் எப்படியும் வாழ்வில் முன்னேற வேண்டும் எனப் பேரவாக் கொண்டிருந்தான்.

நகர மேயர் ரெனால்டைய (Rénal) குழந்தைகளுக்கு டியூஷன் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கும் பணி இவனுக்குக் கிடைக்கிறது. மேயரின் மனைவிக்கு இவனிடம் மையல் ஏற்படுகிறது. மேயர் இவனைப் பணியிலிருந்து விலக்கி ஊரைவிட்டு வெளியேற்றுகிறார். வேறு ஊர் சென்ற இவனுக்கு ஒரு பெரிய பிரபுவின் செயலர் பதவி கிடைக்கிறது. பிரபுவின் மகளுக்கு ஸூலியே சொரேல் மீது காதல் பிறக்கிறது. இவனுடைய நற்பண்புகளைக் கண்ட பிரபுவின் குடும்பத்தினர் திருமணத்தை நிச்சயிக்கின்றனர். இதைக் கேள்விப்பட்டு மிகுந்த பொறாமை கொள்கிறார் மேயரின் மனைவி மாதம் த ரெனாலு; பிரபுவிடம் ஸூலியே சொரேலைப் பற்றி அவதூறுகள் சொல்லித் திருமணத்தை நிறுத்தி விடுகிறார். இதையறிந்து மிகவும் ஆத்திரங்கொண்ட ஸூலியே சொரேல் நேரில் சென்று, மேயரின் மனைவி தேவாலயத்தில் தொழுது கொண்டிருக்கும்போது துப்பாக்கியால் சுடுகிறான். குறி தவறி விடுகிறது. அவன் கைது செய்யப்படுகிறான். அவனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப் படுகிறது. மதம் த ரெனாலு அவனைச் சிறையில் வந்து சந்தித்துத் தன் அந்தரங்கக் காதலையும் அதனால் விளைந்த பொறாமையால் தான் செய்த தவறையும் கூறி வருந்துகிறார். மதம் த ரெனாலு தன்னைக் காதலிக்கிறான் எனும் எண்ணமே சிறையில் அவனுக்கு இன்பத் தருகிறது. அவன் தூக்கிலிடப்படுகிறான். சில நாட்களில் மதம் த ரெனாலும் மரணமடைகிறான்.

பாரம் நகரத்தின் துறவிகள் ஆசிரமம்: 28 அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இப்பதினம் 48 நாட்களில் எழுதப்பட்டது. Fabrice வாட்டர்லா போரில் நெப்போலியன் படையில் ஒரு வீரன். போர் முடிந்த பின் மிலான் நகருக்கு அவன் வருகிறான். அங்கு அவன் அத்தையும் மிகுந்த

செல்வாக்குடைய சீமாட்டியுமான Sansaverina தயவால் அவனுக்கு ஆர்ச்சிபிஷப் பதவி கிட்ட இருக்கிறது. அவன் அத்தைக்கு அவன்மேல் காதலோடு கலந்த பரிவு. விரோதிகள் விரித்த சூழ்ச்சிவலையில் சிக்கிய Fabrice கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையிலடைக்கப்படுகிறான். சிறை அதிகாரியின் மகள் க்ளெலியா (Clelia) அவன்மேல் காதல் கொள்கிறார். அத்தை Sansaverina அவனைச் சிறையிலிருந்து தப்பிவிடுகிறார். நகரில் ஒரு புரட்சி வெடிக்கிறது. அத்தையின் அரசியல் செல்வாக்கு மீண்டும் ஒங்குகிறது. கதாநாயகனுக்குத் துணைப்பிஷப் பதவி கிடைக்கிறது. Clelia-வை மீண்டும் அவன் சந்திக்கிறான். இப்போது அவன் வேறு ஒருவரின் மனைவி. அவளுடைய மகன் இறந்துபோகிறான். தயர் தாளாமல் Cleliaவும் இறந்துபோகிறார். Fabrice உலகவாழ்வைத் துறந்து பாரம் நகரத்துத் துறவிகள் மடத்தில் புகுந்துவிடுகிறான்.

இப்பதினத்தில் வரும் waterloo போரின் விரிவான வருணனை மிகவும் பிரபலமானது.

10.1. ஸ்தாந்தாலின் இயல்பு

ஸ்தாந்தால் உணர்ச்சிவசப்படும் தன்மையுடையவர் ; முழுசுதந்திரம் விரும்பியான இவர் குடும்பத்திலோ, சமுதாயத்திலோ, அரசியலிலோ எவ்வித அடக்கு முறையையும் சகியாதவர்; வொல்தேரைப் போன்று மதகுருமாரர்களின் தீவிரச் செயல்களைச் சாடினார்; ருஸ்ஸோவைப் போலச் சமுதாயத்தின் பிறப்புவிவரத்தை ஏற்றத் தாழ்வுகளை ஏற்க மறுத்தார். இசை, ஓவியம் ஆகியன இவருக்கு மிகவும் பிடித்தவை. தம்மைப் போலவே தம் கதாநாயகர்களையும் படைத்தார் ஸ்தாந்தால்.

10.2. இலக்கியக் கொள்கைகள்

ஸ்தாந்தால் கூறுவார்: “புதினம் என்பது ஒரு கண்ணாடி; நாம் செல்லும் வழியெங்கும் அதை எடுத்துச் செல்கிறோம். சமுதாயத்தின் யதார்த்தமான பிரதிபிம்பத்தை அது காட்டும்; ஒரு சமயம் நீல வானத்தைப் பிரதிபலிக்கும்; அடுத்த நொடியே தெருவோர சாக்கடையையும் குப்பைத்

தொட்டியையும் பிரதிபலிக்கும்.” நாட்டு நடப்பில் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த நிஜச் செய்திகளை ஒட்டியே தம் இரு புதினங்களையும் படைத்தார் ஸ்தாந்தால். இதுவே இவருடைய நடப்பியல் தத்துவம். இவர் தம் புதினங்களில் புறஉலகின் வருணனைகளைவிட அகஉலகின் அசைவுகளையும், கற்பனைகளையுமே விரிவாகக் காணச்செய்தார். இவர் புதினங்களில் மனப்போராட்டங்களுக்கு அதிக இடமுண்டு; நீண்ட காட்சி வருணனைகளுக்கு இடமில்லை. “எதையும் சுற்றி வளைக்காமல், உள்ளது உள்ளபடி கூற வேண்டும்; சட்டப்படுத்தத்தின் நடைபோல, புதின எழுத்தின் நடை இருக்க வேண்டும்” என்பது இவர் கொள்கை. “நான் என் புதினங்களை எழுதும்போது தினமும் Civil procedure code சட்டப்படுத்தத்திலிருந்து ஐந்தாறு பக்கங்களைப் படிப்பதை வழக்கமாகக் கொள்வேன், எழுத்துநடை சரியாக அமைய வேண்டும் என்பதற்காக” என்று கூறுவார் ஸ்தாந்தால்.

PROSPER MERIMÉE

11

வேறு சில புனைவியல் எழுத்தாளர்கள்

நீண்ட புதினங்களும் குறுநாவல்களும்

தூய்மை, பல்சாக், விக்ரோர் உய்கோ போன்ற எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் நீண்ட நவீனங்களாக உருவெடுத்தன. இதே காலகட்டத்தில் உரைநடையில் குறுகிய வடிவில் ஒருவகை எழுத்தாக்கமும் தோன்றியது. அதுவே குறுநாவல் அல்லது சிறுகதை எனப் பெயர் பெற்றது.

கதாநாயகநாயகியரின் இயல்பு குணநலன்கள் ஆகியவை அவர்தம் வாழ்வில் நிகழும் பல்வேறு சம்பவங்கள் வழியே எவ்வாறு வளர்ச்சி அடைகின்றன என்பதைக் காட்டின, நாவல்கள். குறுநாவல் ஒரு குறிப்பிட்ட சம்பவத்தை மையப்படுத்தி அதில் வித்தியாசமான பல பாத்திரங்களை மோதச் செய்து அச்சம்பவத்தின் முழுப்பரிமாணத்தைக் காட்டும். நாவல்களில் சம்பவங்கள் பாத்திரங்களை உருவாக்கும்; குறுநாவல்களில்

பாத்திரங்கள் சம்பவத்தை உருவாக்கும்; நாவல்களில் வரும் சம்பவங்கள் வாசகர்கள் தம் வாழ்வில் நிகழ்ந்த அனுபவங்களை ஒப்பிட்டுப்பார்க்கத் தூண்டும்வகை அமைந்திருக்கும். ஆகையால் நாவல்களில் பாத்திரங்கள் மற்றும் சம்பவங்கள் நிஜத்தின் பிரதிபிம்பமாய் இருக்கும். இவற்றில் நம்பகத்தன்மைக்கே முக்கிய இடம். வாசகர்களின் மனத்தை நெகிழச் செய்வதே இவற்றின் நோக்கம். ஆனால் குறுநாவல்களில் நம்பகத்தன்மையைவிடக் கற்பனைக்கே அதிக முக்கியத்துவம் இருக்கும்; படிப்பவர்களை உசப்பி, வியப்பிலாழ்த்தி விருவிரும்பத் தருவதே குறுநாவல்களில் முக்கியமாகக் கருதப்பட்டது. சிறிய வடிவம் கொண்டிருந்த இவற்றைப் படித்து முடிப்பது எளிதாக இருந்த காரணத்தால் இவை வாசகர்கள்இடையே நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தன. ஃபிரெஞ்சு இலக்கியத்தில் மட்டுமன்றி வேறு சில ஐரோப்பிய இலக்கியங்களிலும் இவை இதே காலகட்டத்தில் காணப்படுகின்றன.

குறுநாவல்களில் ஒரு தனி வகை, பயங்கரமான மர்மம் சூழ்ந்த மனிதஇயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட சம்பவங்களுக்கு முழுஇடம் அளித்தது. அறிவியலால் விளக்கமுடியாத சில அபூர்வ சத்திகளின் இயக்கம் இவற்றில் முன்னிறுத்தப்படும். மந்திரசக்தி கொண்ட சூனியக் கிழவிகள், இரத்தக்காட்டேரி, இரத்தம் உறிஞ்சும் இராட்சத வெள்ளவால், பழிவாங்குவதற்காகத் திரிந்துகொண்டிருக்கும் ஆவிகள், ஓடாய் உருவில் பேய்கள் ஆகிய இவற்றைக் கொண்டு பயங்கரச் சூழ்நிலை உருவாக்கப்படும். ஆங்கில இலக்கியத்தில் Horace Walpole போன்றவர்களும், ஜெர்மன் இலக்கியத்தில் Hoffmann போன்றவர்களும் இத்தகைய கதைகள் எழுதியுள்ளனர். எழுத்தின் எல்லாத் துறைகளிலும் தம் முத்திரையைப் பதித்த விக்டோர் உய்ஸோவும், இத்தகைய கதை ஒன்று எழுதியுள்ளார் Hans d'Islande எனும் தலைப்பில்.

11.1. ஷார்ல் நொதியே (Charles Nodier) 1780–1844

இவர் பன்னிரண்டுவயதுச் சிறுவனாக இருந்தபோது கில்லட்டின் கத்தியின்கீழ் நூற்றுக்கணக்கான தலைகள் உருளக் கண்டும்

11.2. ஒரு வித்தியாசமான எழுத்தாளர்: ப்ரொஸ்பேர் மெரிமே (Prosper Mérimée) 1803–1870

பொதுவாக இலக்கியவாதி, எழுத்தாளர் என்றால் ஏழ்மையில் உழல்பவர், துன்பத்தில் துவள்பவர், சமூக அங்கீகாரத்திற்கு ஏங்குபவர், அதிர்ஷ்டம் இல்லாதவர் – என்று ஒருருக்கு நில்லியபோதும், இவற்றுக்–கெல்லாம் விதிவிலக்காக ஒரு மாறுபட்ட எழுத்தாளராகத் திகழ்பவர் ப்ரொஸ்பேர் மெரிமே. இவர் நல்ல வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தவர்; நல்ல கல்வி கற்றுப் பன்மொழிப் புலமை பெற்றவர்; பல உயர்பதவிகளை வகித்தவர். இவர் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் நாட்டு வரலாற்றில் பல தலைகீழ்மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தபோதும், இடைவிடாது அரசாங்கச் செல்வாக்கை அனுபவித்தவர் மெரிமே. மிகப்பெரிய அரசு விருதுகள் இவரைத்தேடிவந்து அலங்கரித்தன. அவற்றுள் ஒன்றுதான் ஃபிரெஞ்சு அகாதெமி உறுப்பினர் பதவியும். சமூக வாழ்க்கையில் ஒரு கம்பீர்ச் செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்ந்த மெரிமே இன்பமான காதல் அனுபவங்கள் கண்டவர்; காதல்விலகாரத்தில் ஒண்டிக்கொண்டா (Duel) சண்டையில் கையில் காயத்துடன் தப்பியவர். சர்வாதிகாரி மூன்றாம் நெப்போலியனுடைய மனைவியின் குடும்பத்துக்கு மிகவும் அந்நரங்க நண்பர் மெரிமே. இவ்வகையில் சர்வாதிகாரியின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்; இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொல்பொருள் ஆய்வாளராகவும் பண்டைய வரலாற்றுச்சின்னங்கள் காப்பாளராகவும் எளிதான பதவிகள் வகித்தவர்; இந்தத் தகுதியினால் அரசாங்கச் செலவில் ஐரோப்பா முழுவதும் பயணம் செய்தவர்.

விந்தை என்ன வென்றால், இத்துணைப் பேறுகளையும் எளிதாகப் பெற்ற மெரிமே ஒருகுண்பியல் கொள்கையர் (Pessimist). மனிதர்கள் அனைவரும் தீயவர்கள் என்பது இவர் எண்ணம். “எதையும் யாரையும் நம்பக்கூடாது என்பதை ஒருபோதும் மறந்துவிடாதே” என்பதே இவர் கொள்கை. “தீங்கிழைக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே கெடுதல் செய்வது பெரும்பாலான மனிதர்களின் இயல்பு” என்று இவர் கூறுவார். மெரிமே

இரத்தவெள்ளம் ஆறாகப் பெருகக் கண்டும் அதிர்ந்து போனவர்; விக்டோர் உய்ஸோ, லமார்த்தீன் ஆகியோருக்கு நண்பர். ‘இலக்கியத்தில் அமானுஷ்யசக்திகள்’ (Du Fantastique en Littérature – 1830) எனும் கட்டுரையில் இவர் இத்தகைய எழுத்தின் வரையறைகளை வகுத்துக் கோட்பாடுகளை எடுத்தியம்புகிறார். இவருடைய கதைகளில் முக்கியமானதாகக் கருதப்படும் இரண்டின் சுருக்கம் கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

ட்ரிப்பி (Trilby) எனும் கதையில் ஓர்ஆவி ஒரு மனைவியின் மனைவியைக் காதலிக்கிறது. பூசாரி மந்திரம் போட்டு அப்பேயை ஒட்டி விடுகிறான். ஆனால் மனைவப்பெண்ணை அப்பேயின் நினைவு வாட்டுகிறது. ஒரு குள்ளக்கிழவனது மாறுவேடத்தில் பேய் அவ்வீட்டை நெருங்க முயலுகிறது. மனைவப்பெண் வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்து அப்பேயைத் தொடர்ந்து இடுகாடு நோக்கிச் செல்கிறார். பூசாரி இவர்களைப் பின்தொடர்ந்துவந்து அப்பேயை ஒரு மரப்பொந்துக்குள் தள்ளி ஆயிரம் ஆண்டுகள் வெளியே வரமுடியாதபடி செய்து விடுகிறான்.

La Fée aux Miettes சிதறியவற்றை நாடும் தேவதை எனும் கதையில் ஒரு கிழத்தேவதை ஓர் அனாதை இளைஞனை மணந்து கொள்ள விரும்புகிறது; அவனுக்கு நேரும் விபத்துகளிலிருந்தெல்லாம் அவனைக் காப்பாற்றுகிறது; பிறகு அவனை மணந்தும் கொள்கிறது. ஆனால் அப்போது அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடுகிறது.

நிஜத்துக்கும் கனவுக்கும் இடைப்பட்ட ‘இரண்டுநெகட்டான்’ நிலையை விவரிப்பவை இக்கதைகள். இவை நிஜவாழ்வில் வந்து படியும்போது சித்தபிரமை அல்லது பேய்வுழி ‘மரணம்’ சம்பவிப்பதாக விவரிக்கப்படும். பொதுவாக இத்தகைய கதைகள் தற்கெட்டோடும் கனவுகளையும், சித்த கவாதீனமற்ற நிலையினையும் புகழ்ந்துபேசும். அடுத்த நூற்றாண்டில் வரப்போகும் மீதப்பியல் (Surrealism) எழுத்துப் பாணிக்கு இவர் ஒரு முன்னோடி.

தம் உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாதவர்; மனத்திறந்து பேசாத அழுத்தக்காரர்; ஏதோ எழுதினாரே தவிர, இலக்கியம் படைக்க வேண்டும் எனும் தீவிர வேட்கை இல்லாதவர். மற்ற கௌரவங்கள் தாமாகவே இவரை வந்தடைந்தது போல், இலக்கிய அங்கீகாரமும் தானாகவே இவருக்குக் கிடைத்தது. இவர் முதலில் எழுதிய நூலைத் தம் பெயரில் வெளியிடாமல் ‘ஸ்பெயின் நாட்டு நபகை ககூல் (என்பவர்) எழுதிய நாடகங்களின் மொழிபெயர்ப்பு’ என்று வெளியிட்டார். தொடர்ந்து ஒரு கவிதைத்தொகுப்பும் அவ்வாறே. ஆனால் மிக விரைவிலேயே இவரது குட்டு வெளியாகிவிட்டது. ருஷ்ய எழுத்தாளரான புஷ்கின், கொகோல் ஆகியோரின் படைப்புகளை ஃபிரெஞ்சு மொழிபெயர்த்துள்ளார் மெரிமே. சில குறுநாடகங்களும் எழுதியுள்ள இவருக்கு இலக்கியத்தரம் கிட்டியது குறுநாவல்களில்தான். அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கவை மூன்று :

வீனஸ் சிலை (La Vénus d'Ille 1837): திருமணத்தினத்தன்று கதாநாயகன் தன் விரலிலிருந்த மணமோத்திரத்தைச் சற்றே கழற்றி வைக்க எண்ணி, அருகேயிருந்த வெண்கல வீனஸ் சிலையின் கையில் போடுகிறான். ஆனால் அவன் அதைத் திரும்ப எடுக்க முயலும்போது மோத்திரத்தைச் சிலையின் கையிலிருந்து கழற்ற முடியவில்லை. அச்சிலை அழகி அவனைத் தன் மணாளனாக வரித்துக்கொண்டாளா? முதலிரவில் அவனும் புதுமணப்பெண்ணும் தனித்திருக்கின்றனர். மறுநாள் காலை அவன் கட்டிலில் பிணமாகக் கிடக்கிறான். இரவு சிலை உயிர்பெற்று வந்து அவனை மஞ்சத்தில் கூட்டிக் கொன்றுவிட்டதாக அரண்மனையோடு இளமனைவி கூறுகிறார். எப்படி அவன் இறந்தான்? மர்மம் நீங்காமலேயே கதைமுடிந்து விடுகிறது.

கொலொம்பா:– (Colomba 1840) கோர்ஸிகா தீவு (நெப்போலியன் போனபார்த் பிறந்த இடம்) வழக்கப்படி, ஒரு குடும்பத்துக்கு ஓர் அவமானம் அல்லது அநீதி இழைக்கப்பட்டால், அந்த வம்சத்தினர் சரிக்கு சரி பழிவாங்கியபின்ன்தான் அக்களங்கம் தீரும் என்பது நம்பிக்கை – இது எத்தனை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்தாலும் சரி. வெண்டெட்டா (Vendetta) எனும் சொல்லின் பிறப்பிடம் கோர்ஸிகா தீவு மொழிதான்.

கொலொம்பா எனும் கதாநாயகி, தன் தந்தை கொலைசெய்யப்பட்ட வஞ்சத்தை நெஞ்சிலேயே பல்லாண்டுகள் கமந்து, வெளிநாடுசென்ற தன் சகோதரன் ஊர் திரும்பியபின், அவனை உகப்பிவிட்டு (அவன் எதிர் வம்சத்துப் பெண்ணைக் காதலித்தபோதும்) பழி தீர்த்துக்கொள்வதுதான் கதை.

கர்மேன் (Carmen 1845) ஒரு நாடோடிப்பெண்மீது கொண்ட காதலால், நேர்மையானதொரு போர்வீரனாக இருந்த கதாநாயகன் ஒரு திருடனாகவும், கடத்தல்காரனாகவும், கொள்ளைக்காரனாகவும் மாறுகிறான். அமானுஷ்யசக்தி கொண்ட அப்பெண் யாருக்கும் உரியவளாக விரும்பவில்லை. காதலியால் நிராகரிக்கப்பட்டதைத் தாங்கமுடியாத அவன் காதலியைக் கொன்றுவிட்டுப் போலீஸில் சரணடைகிறான்.

யதார்த்தமும், சற்றே அமானுஷ்யமாக நம் அறிவுக்கு எட்டாத விசித்திரமான நிலையில் நடக்கும் நிகழ்வுகளும் மெரிமேயின் கதைகளில் கலந்து காணப்படும். வாசகர்கள் எப்போதும் ஒரு இறுக்கமான நிலையை அனுபவிக்க நேரிடும். கதாசிரியர் நடுநிலையில் நின்று, எந்தப்பக்கமும் சார்பின்றிச் சித்திரிக்கும் நிகழ்வுகள் அனைத்திற்கும் இருவகைக் காரணங்கள் கற்பிக்க இயலும்: ஒன்று இயல்பானது; மற்றொன்று மர்மம் கலந்த அமானுஷ்யமானது. தொடக்கத்தில் இருந்தே வாசகர் மனத்தில் ஒரு நெருடல், முடிவுக்குப் பின்னும் விடை விளங்காத குழப்பநிலை! சில கதைகளை முடிக்காமலேயேகூட விட்டுவிடுவார் ஆசிரியர்.

மிகவும் கோரமான கொலைநிகழ்ச்சிகளையும், பயங்கர உரையாடல்களையும் எவ்விதச் சலனமுமின்றி, விருப்பவெறுப்பின்றி, மனித அறிவின் நம்பகத்தன்மை கொண்டு அளவிடாமல், உணர்ச்சியற்ற நிலையில் நின்று, உள்ளது உள்ளபடி எடுத்து நம்முன் வைக்கும் இவருடைய நடை, வாசகர் உள்ளத்தைச் சில்விட்டு உறையச்செய்து நிலைகுலைய வைக்கும் தன்மையுடையது. இவருடைய எழுத்தோட்டம் ரத்தினச் சுருக்கமாக இருக்கும். வருணனைக்கு இடமில்லை. சம்பவங்கள் அடுத்தடுத்து நிகழும். நேரே கதையின் கரு அணுகப்படும்.

ஒரு விவசாயினுடைய மகள். அதிரியேன் ஒரு சீமாட்டி. அமேலி ஒரு நாடக நடிகை.

மேற்கண்ட சிறுகதைத்தொகுப்பின் இறுதியில் பத்துக்கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. இவை பதினான்கு வரிகள் கொண்ட 'சொன்னே' வகையைச் சேர்ந்தவை. இக்கவிதைத் திரட்டுக்கு Les Chimères- எனப் பெயரிட்டுள்ளார் ஆசிரியர். இச்சொல் புராணத்தில் கூறப்படும் ஒருவகை வினோத விலங்கினைக் குறிக்கும். பல மிருகங்களின் வடிவம் ஒன்று சேர்ந்து அமையப்பெற்ற ஒரு கூட்டுஉருவம் அது. (நமக்குச் சரபம் நினைவுக்கு வருகிறது). இச்சொல் எந்த ஒழுங்கும் இன்றித் தறிகெட்டு ஒடும் கற்பனையின் விளைவாகப் பிறந்த கனவின் விபரீத எண்ணக் கூட்டத்தைக் குறிக்கும். இவை நெர்வால் கயப்பிரக்கை இழந்த மயக்க நிலையில் கனவுகளாய்த் தோன்றியவை.

எட்டுக்குறுநாவல்களுக்கும், தொடர்ந்து வரும் பத்துக் கவிதைகளுக்குமிடையே ஒரு தொடர்பு இழையோடுவதைக் காண முடிகிறது. உரைநடைக்கும், கவிதைக்கும் இடையே தடுப்புச்சுவர் எதுவும் கிடையாது என்பதை நிலைநாட்டும் இவர் எழுத்துநடை குறிப்பிடத்தக்கது. வசனக்கவிதை எனும் புதுப்பாணிக்கு ஃபிரஞ்சு இலக்கியத்தில் வித்திட்டவர் நெர்வால். பின் வந்த பொதலேர் (Baudelaire) போன்ற கவிஞர்களுக்கும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் மீதப்பியல் கவிஞர்களுக்கும் (Surrealists) நெர்வால் முன்னோடி.

ஒரேலியா (Aurélia) வின் உரைநடை வரிகளில், ஓசையின்பம் கவிதையாகக் கொஞ்சம். தாம் காதலித்த பெண் இவ்வுலகில் கிடைக்காமல் போகவே, நெர்வால், தாம் நரகத்துக்குச் செல்லும் அனுபவங்களை நுட்பமாய் விவரிக்கிறார். பல பிராயச்சித்தங்களுக்குப்பின் கடவுளின் மன்னிப்பைப் பெற்று ஆவியுலகில் காதலியுடன் இணைவதாகக் கூறும் வருணனைகளில் கவித்துவம் தாலாட்டும்.

யதார்த்த உண்மைகளுக்கு அப்பாற்பட்டு (Surreal) கனவில் இன்பமாக இதமாகத் தாலாட்டப்பட்டு மிதந்து செல்லும் உணர்வைத்

ஆகையால் படிப்பவர்களுக்குத் துளியும் அலுப்புத்தட்டாத இயல்பான நடை—அன்றாட வழக்கில் உள்ள சொல்லாட்சி—இப்பாணி எழுத்தோட்டம் புதுமையானதால் இதுவே இவருக்கு இலக்கியத்தில் இடம் பிடித்துத் தந்தது எனலாம்.

11.3. கறுப்பு நிறக்கதிரவன் மெரார் த நெர்வால் (Gérard de Nerval) 1808–1855

விக்தோர் உய்கோவின் ரஸிகராக கவிதையில் நாட்டங்கொண்ட இவருடைய வாழ்க்கை பரிதாபத்துக்குரியது. இவர் ஜென்னி என்ற ஒரு நடிகையைக் காதலித்தார். அவளோ, வேறு ஒருவரை மணந்துகொண்டு பின் சிறிது காலத்தில் இறந்தும்போய்விட்டார். ஆனால் இந்தச் சோகம், நெர்வாலுக்குச் சித்தப்பிரமையை உண்டாக்கியது. தம்மை வாட்டும் மன அழுத்தத்தையும் மனச்சோர்வையும், எதிர்த்துப் போராட எழுத்தை ஒரு கருவியாகக் கொண்டார் நெர்வால். கனவு காண்பது நொந்த இவரது இதயத்துக்கு இதந்தரும் அனுபவமாகியது. ஜென்னியின்மேல் இவர் கொண்ட காதல் இவரது கற்பனையுலகில் ஒரு வேட்கையாக மாறியது. 'கனவு பொங்கி நிஜவாழ்வில் வழிந்து பரவியது போல்' ஜென்னி இவருக்கு ஒரு விண்ணுலகத் தேவதையாகத் தோன்றினாள். நெர்வால் மன ஆறுதலுக்காகக் கீழை நாடுகளுக்குப் பயணம் மேற்கொண்டு, தாம் கண்ட காட்சிகளை ஒரு நூலாக எழுதினார்; 1851 முதல் அவரது மனநிலை அடிக்கடி பாதிக்கப்பட்டது. மனநோய் மருத்துவமனையில் அவர் பலமுறை சேர்க்கப்பட்டார்; இடையிடையே கவித்துவம் மிக்க சில நூல்களையும் எழுதினார். 1855இல் நல்ல குளிர்காலத்தில் பார்ஸ்நகர் வீதி ஒன்றில் தூக்கில் தொங்கிய இவரது பிணம் கண்டெடுக்கப்பட்டது.

இவருடைய எழுத்துக்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை 'அக்னி குமாரிகள்' (Les filles du feu). எட்டுக் குறுநாவல்கள் கொண்ட இத்தொகுப்பில் மூன்று கதாநாயகியர் பிரசித்தமானவர்கள்; சமுதாயத்தின் வெவ்வேறு தட்டைச் சேர்ந்தவர்கள். சில்லி என்பவன்

தருவன இவருடைய எழுத்து; அவையே உரைநடையிலும், கவிதையிலும் காணப்படும். உதாரணத்திற்குச் சிலவரிகளின் மொழியாக்கத்தைக் கீழே காணலாம்:

“கனவு என்பது இரண்டாவது வாழ்க்கை; கண்களுக்குப் புலனாகாத உலகத்திற்கும் நமக்கும் இடையே இருக்கும் அந்தத் தந்தத்தினாலான கதவுகளைத் துளைப்பதற்குள் என்னை ஒரு சிவிர்ப்பு ஆட்கொள்கிறது.” பார்ஸ்நகர வீதிகளில் சென்றுகொண்டிருக்கும் நெர்வால் தரும் வருணனையைப் பாருங்கள்:

“வானத்தில் கண்சிமிட்டும் விண்மீன்கள் அத்தனையும் திடீரென ஒருசேர அணைந்துபோய்விட்டன போல் எனக்குத் தோன்றியது. மாதாக்கோவிலில் நான் பார்த்த மெழுகுவர்த்திகளைப் போல, காலம் தன் இறுதிக்கட்டத்துக்கு வந்து விட்டதுபோல் தோன்றியது. இதோ இவ்வுலகத்தின் முடிவு நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. பாலைவனமான வானத்தில் ஒரு கருநிறக் கதிரவனைக் காண்பது போல இருந்தது. துய்லரி (Tuileries) கட்டடங்களுக்கு மேலே ஓர் இரத்தச் சிலப்பான பிழம்பு. நான் எனக்குள் கூறிக்கொண்டேன். முடிவிலா இரவு தொடங்கப் போகிறது. என்ன பயங்கரம்! இனிச் சூரியன் இருக்கப்போவதில்லை என்று மனிதர்கள் உணரும்போது என்ன ஆகும்?” . . . “லூவ்ரு (Louvre) கட்டடத்தின் அருகே நான் வந்தபோது ஒரு வினோதக்கட்சி! காற்றினால் வேகமாகச் சிதறியடிக்கப்பட்ட மேகக்கூட்டங்களின் ஊடே, வானில் பல சந்திரன்கள் வேகமாக ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து பாய்ந்து சென்றன. பூமி தன் சுற்றிலுரும் பாதையிலிருந்து விலகிவிட்டது போல உணர்ந்தேன். பாய்மரம் அறுந்து விழுந்த படகு கடலில் திசையிழந்து மிதந்து செல்வது போல் பூமி விண்வெளியில் பாய்ந்து சென்று சில விண்மீன்களை நெருங்கியும், சில விண்மீன்களிலிருந்து விலகியும் செல்கையில், அவ்விண்மீன்கள் பிறும்மாண்டமாக மாறுவது போன்றும் அணுவாய்ச் சிறுத்துச் சுருங்குவது போன்றும் தோன்றின. . . .”

11.4. ஒரு பிறவிப்பெண் கவிஞர்—மர்சலின் தெபோர்த் வால்மோர் (Marceline Desbordes Valmore) 1786–1859

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு கண்ட மிகப்பெரிய பெண்கவிஞர் மர்சலின். எளிமையான குடும்பத்தில் பிறப்பு, துயரங்கள் மிக்க வாழ்க்கை; சில நாடகங்களில் பாடியும், சில சிறுபாத்திரங்கள் ஏற்று நடத்தும் வாழ்க்கையைத் தள்ளியவர். வால்மோர் எனும் பெயர் கொண்ட ஒரு நாடகநடிக்கரை மணந்த இவருக்கு நான்கு குழந்தைகள். அவை நான்குமே இறந்துபோய்விட்ட சோகம் இவரை வாட்டியது. இவருக்குப் படிப்புக் கல்வியறிவு கிடையாது, கவிதை இலக்கணம் ஒன்றும் தெரியாது. மர்சலின் கூறுவார்:

“கவிஞர்களைப் பற்றியும், கவிதைகளைப் பற்றியும் நிறையக் கற்றுத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பது என் ஆசை. ஆனால் இதுவும், என் வாழ்வின் மற்ற ஆசைகளைப் போல, நிராசையாகவே போய்விட்டது” Sainte - Beuve எனும் இலக்கிய விமரிசகர் கூறுவார்: “கற்று வந்ததன்று, மர்சலின் கவித்துவம். அது இயற்கை தந்த வரம், புள்ளினம் பாடுவது போல.” உள்ளத்திலிருந்து ஊற்றெடுத்துப் பெருகுவது இவர்கவிதை. மனத்தின் சோகம் இயல்பாகச் சிற்தும் செயற்கைத் தன்மை கலக்காமல், எளிய நடையில் வெளிவரும். விக்தோர் உய்கோ மட்டுமன்றி, போதலேர், மல்லாமே போன்ற நூற்றாண்டின் மிகப்பெரிய குறியீட்டுக் கவிஞர்களும், வெர்லேன், ரேம்போ போன்ற சொல்லோசை போற்றும் கவிஞர்களும் மர்சலின் கவிதைகளை மிகவும் ஏற்றிப் போற்றியுள்ளனர். பத்தாளுக்கு ஒரு சோறாக, இதோ ஒரு சிறிய கவிதையின் துமிழாகும்.

மடி நிறைய மலர்கள்

இன்று காலை உனக்குச் சில ரோஜாமலர்கள் கொண்டுதர நினைத்தேன்.

நிறைய அவற்றை அள்ளி என்மடியில் இறுகக்கட்டிக்கொண்டேன். மிக அதிகமாகச் சேர்த்து விட்டேன் போலும், மடி கொள்ளவில்லை.

இருந்தால் அது விகாரமானதுதான். அதில் நிஜ அழகில்லை என்றுதான் பொருள். இசையை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்ய முடியும்? அழகான ஓர் ஓவியம் எதற்குப் பயன்படும்? அழகிய மலரால் என்ன பயன்பாடு? அழகாக இருப்பது எதுவும் மனிதன் உயிர்வாழ்வதற்கு இன்றியமையாதது இல்லை.”

இந்த அடிப்படைக்கொள்கைகளின் நோக்கின்படி, கவிதை அரசியல்கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்காகவோ, சமுதாய விழிப்புணர்ச்சி உண்டாக்கி ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்காகவோ ஏற்பட்டதன்று என்பது இவருடைய கருத்து. (விக்தோர் உய்கோவின் கவிதைகள் இந்த ரகம்). ஒரு வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை விளக்குவது கவிதைக்குக் குறிக்கோளன்று. (விஞ்ஞியின் கவிதைகள் இந்த ரகம்). உள்ளத்தில் எழும் உணர்ச்சிகளைக் கொட்டித் தீர்க்கும் வடிகால் அன்று கவிதை. (லமார்த்தீன் கவிதைகள் இந்த ரகம்). அப்படியென்றால் கவிதையின் நோக்கம்தான் என்ன? ‘கவிதை கவிதைக்காகவே’ என்பார் கொத்தியே.

“கவிதை, அழகின் ஆராதனை; படைப்புச் சுதந்திரத்தின் வெளிப்பாடு. அவ்வளவுதான். கவிஞன் எதைப்பற்றி வேண்டுமானாலும் பாடுவதற்கு உரிமையுண்டு. ஒரு கவிதை சமுதாயத்தின் ஒழுக்கப் பண்பைக் கெடுத்துவிடுகிறது அல்லது யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிக்க-வில்லை என்று கவிஞனைக் குற்றம் சொல்வதில் அர்த்தமில்லை. காரணம், கலையின் நோக்கம் நன்மை செய்வதோ உண்மையைக் கண்டு-பிடித்து உரைப்பதோ அன்று. கவிதை அழகின் வெளிப்பாடு; அவ்வளவுதான்.”

ஆகவே, கவிதையின் உருவ வடிவத்திற்கு மிகப்பெரிய முக்கியத்துவம் அளிப்பார் தெயோஃபீல் கொத்தியே. “ஓர் ஓவியன் எப்படிச் காட்சிகளை நம் கண்முன்னே கொண்டு வந்து, நிறுத்துகிறானோ, அதேபோல் கவிஞன் எண்ணங்களைக் கண்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தவேண்டும். இத்தகைய எழுத்துவடிவம் கொடுப்பதற்கு மிகவும் கடின உழைப்பு தேவை. ஏதோ தேள்நறியவற்றை அப்படியே எழுதிவிடக்

முடிச்சு அவிழ்த்து போயிற்று – மலர்கள் பறந்து போயின. காரற்றிலே மிதந்து அவையனைத்தும் கடலுக்குச் சென்றுவிட்டன

திரும்பிவர முடியாதபடி நீரில் மிதந்து மறைந்துவிட்டன.

அவற்றின் வண்ணத்தால் அலை செந்நிறமாய் தீப்பிழம்பாய்ச் சிவந்தது

மாலையில், என் உடைபெல்லாம் ரோஜாவின் நறுமணம் கமழ்ந்தது.

நிலைத்துப்போன ஆந்நறுமணத்தின் நினைவை என்னில் நுகர்ந்துபாரேன்.

(குறிப்பு – சாதாரணமாகப் பெரும்பாலும் காணப்படுவது வரிக்கு 12 சீர்கள் அல்லது இரட்டைப்படைமில், 10, 8, அல்லது 6. ஆனால் இக்கவிதை ஃபிரஞ்சு மூலத்தில் வரிக்கு 11சீர் – பத்திகள் நான்கு வரிக்குப் பதிலாக மூன்று வரிகள் 9).

11.5. தெயோஃபீல் கொத்தியே (Théophile Gautier) 1811–1872

தெயோஃபீல் கொத்தியே, நெர்வாலுடைய நண்பர்; விக்தோர் உய்கோவின் ரசிகர். எந்நாளி எனும் நாடக அரங்கேற்றத்தில் கலவரம் நடந்தபோது, இவர், அதில் உய்கோவின் நாடகத்தின் வெற்றிக்காகத் தீவிரமாகக் களத்தில் இறங்கிப் போராடினார். ஓவியத்தில் மிக்க நாட்டம் கொண்ட இவர், கலைவிமரிசகராகவும், பத்திரிகை நிருபராகவும் பணியாற்றியவர்; பல இலக்கிய விமரிசனக் கட்டுரைகளை எழுதியவர்: அமானுஷ்ய நிகழ்வுகளைக் கொண்ட குறுநாவல்களை எழுதியுள்ளவர். Roman de la Momie ஈஜிட்ட பிணங்களைப் பற்றியது. Albertus மந்திரக்காரியின் மாயத்தில் சிக்கிய ஓர் ஓவியரைப் பற்றிய கதை. ‘கலை கலைக்காகவே’ என்று இவர் கூறுவார்.

“ஒரு கலைப்படைப்புக்குப் பயன் என்று எதுவும் தனியாக இல்லை. அந்தப் படைப்பேதான் பயனும். எதற்குமே பயன்படாத பொருள்தான் உண்மையிலேயே அழகானது. ஒரு பொருளினால் ஏதாவது பயன்

கூடாது. சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் இரத்தினம், முத்து, பவளம், வைரம், வைடூரியம் போன்றது. பொன்னைச் சேர்த்து அவற்றைத் தக்கபடி எடுப்பாக அமைத்து ஓர் அட்டிகையோ வளையலோ செய்து காட்டும் ஒரு திறன்மிக்க பொற்கொல்லரைப் போல, அழகுணர்ச்சி வெளித்தோன்றும் வண்ணம் அமைத்து ஜொலிக்கச் செய்வதுதான் உண்மையான கவிஞரின் பணி.”

தெயோஃபீல் கொத்தியே எழுதியுள்ள கவிதைத்திரட்டுக்குப் பெயர் Emaux et camées (1852). “நவரத்தினங்களும் இணைப்புத் தங்கமும் போல், ஒரு கவிஞன் பொருத்தமான பொருளுடைய சொற்கள் மட்டுமன்றி, அவற்றின் ஒசைநயம், அருகே வரும் மற்ற சொற்களுடன் அவை இணையுமபோது அமையும் இடப்பொருத்தம், குறுகிய சீர் அல்லது நெடிய சீர் ஆகியவற்றால் கிடைக்கும் இசைத்தன்மை – ஆகிய அனைத்தையும் மிகவும் கவனத்துடனும் தொழில்திறனுடனும் படைத் தளிக்க வேண்டும்” என்பது கொத்தியேவின் கொள்கை.

இந்தக் கொள்கைகளை அப்படியே ஏற்றுக் கவிதைகளை வழங்கப்போகும் பன்னாக கவிஞர்கள் என்றழைக்கப்படும் சிலரைப் பற்றி அடுத்த அத்தியாயத்தில் காண்போம்.
